

KURT MAHR

Kybernetický seržant

Knihovnička Perry Rhodan 118

Přeložil Jaroslav Kuťák

Chuck Waller jednoduše zíral.

Před ním páliło horké, cizí slunce. Foukal slabý vítr a poháněl před sebou průhledné jazyky prachu. Vzadu na obzoru bylo vidět obrysy několika nízkých budov. Ale ani tam nikoho neviděl.

Nad celým prostranstvím vládl dokonalý klid. Přitom tu mělo být vlastně živo.

Chuck sestoupil dolů a když měl pod nohama pevnou půdu, otočil se. Za ním stála obrovitá koule jeho nákladní lodi. Korpus staré dobré GILLAINE byl rozežrán kosmickým prachem a jedovatými plyny cizích planet. Vnější plocha se už neleskla jako dřív. Ale Chuck Waller a jeho lidé věděli, že se na, tuto starou loď mohou spolehnout stejně dobře jako na jinou loď stejné třídy, i kdyby byla nová.

GILLAINE urazila vzdálenost sedmi set třiceti tisíc světelných let ze Země až k hvězdě Azgos za dvanáct dní. To byl slušný výkon. Chuck Waller doufal. Že bude moci udělat dobré obchody na druhé planetě této soustavy, která se jmeno-

vala Azgola. Azgola ležela na okraji arkonidské říše, daleko od obvyklých tras a stranou zájmu obchodníků Galaxie.

V tuto chvíli však Chuck věřil, že naletěl. O Azgolanech toho už hodně slyšel. Věděl, že pocházejí z Arkonidanů, že JSOU hubení a holohlaví a že během tisíciletí zapomněli .na technické nadání a propadli se do civilizace parních strojů.,

Avšak ještě neslyšel o tom, že by vymřeli.

Posunul helmu svého skafandru dopředu tak, aby ji mohl kdykoliv krátkým pohybem ruky zavřít. Analýza vzduchu prokázala, že v atmosféře Azgoly je možno normálně dýchat. Ale podezřelé ticho naplňovalo Chucka nedůvěrou.

Vydal do velínu instrukci, aby mu vysunuli z hangáru nějaké malé vozidlo. Hank Cilley, první důstojník, zvědavě zjišťoval: „Tak kde jsou ty hubení plešatci? Šli spát?“

„Nemám tušení, Hanku,“ odpověděl Chuck. „Ale myslím si, že to budeme brzo vědět.“

„Poslouchej! Neměl bys jít sám. Kdo ví, co...“

„Přestaň,“ přerušil ho Chuck. „Řekl bych, že se tohoto kosmodromu jednoduše vzdali. Odjedu támhle k těm domům a porozhlédnu se. Potom se vrátím.“

„Fajn, vždyť už nic neříkám,“ zabručel Hank.

Nad Chuckem se mezitím otevřel velký vstup do nákladních prostorů lodi. Jeřáb vynesl malé, otevřené, Čtyřsedadlové vozidlo. Chuck přihlížel, jak je opatrně stavějí na zem a jak se ramena jeřábu vrací do lodi. Vytáhl zbraň z pouzdra a položil ji na sedadlo pro spolujezdce. Pak se posadil a rozjel se.

Po dvou minutách ujížděl po řídké, zpola suché trávě. Tráva na přistávacím poli kosmodromu! Chuck se pokoušel odhadnout jak dlouho by trvalo, než by se všechny ty chemické a nukleární jedy z pohonů vesmírných lodí natolik absorbovaly, aby na půdě, ze které startovaly lodě, mohla

vyrůst tráva. Od chvíle, kdy tu přistála poslední loď, už muselo uplynout mnoho let.

Chuck se blížil k domkům. Zvedal prach, který pak pokrýval vozidlo i jeho samotného, Chuck, se neustále rozhlížel a hledal stopy života. Ale Žádné nenašel. Minul domky vpředu a zastavil se u toho druhého. Nevypínal motor, protože nevěděl, co na něj vlastně Čeká.

Vystoupil. Zbraň svíral v dlani.

Přistoupil k jednomu ze zaprášených oken a pokoušel se podívat dovnitř. Místnost za ním byla prázdná. Bez nábytku. Poodešel o kus dál. Jeho kroky hlasitě skřípaly na tvrdé zemi. Zářivé horko žlutého slunce bylo nepříjemné. Ale mohlo to být také tím, že byl nervózní.

Za následujícím oknem už něco uviděl. Psací stůl, několik židlí v malé kanceláři. Na desce psacího stolu ležela hromádka papírů. Ovšem i dřevo a papír byly pokryty silnou vrstvou šedivého prachu. Tentýž prach ležel na podlaze a nebyla v něm jedna jediná stopa.

Do ticha nahlas zaskřípaly dveře.

Chuck se prudce ohlédl. Srdce mu bušilo až v krku. Instinktivně natáhl paži se zbraní a ohnul ukazováček o spoušť.

Dveře znovu zaskřípaly. Pak byl klid. Chuck se vydal ve směru za tím zvukem a zahnul za roh domu. Ve chvíli, kdy měl možnost podívat se za roh, se dveře znovu pohnuly. Byly to dveře dole v průčelí budovy. Chuck se na ně zadíval a přikrčil se.

Otevíraly se a pak se zase zabouchly. Znovu se otevřely. Za nimi nikdo. Chuck se znovu napřímil a zasmál se.

Sledoval, jak si vítr s těmi dveřmi pohrává a jak je neustále vrhá do rozbitého zámku, kde potom nedrží a samy se znovu otevírají. Opakovalo se to s ubíjející pravidelností. Došel tam a prohlédl si zámek. Dveře měly kliku, docela podobnou

těm, jaké se používaly na Zemi. Do zámku se dostal prach a způsobil, že jazyk už nezapadal. Ty dveře tu pravděpodobně bouchaly už pěkně dlouho.

, Chuck odsunul helmu a otřel si pot z čela. Zatracené vedro! Pocítil úlevu.

Nyní si byl jist, že Azgolané tento kosmodrom prostě opus-tili. Možná, že na Azgolu už nelétaly žádné cizí lodě. Vlastní lodě Azgolané neměli. Možná, že se vesmírný provoz sou- středil na jiné místo na této planetě. Možná tohle, možná ono. Chuck znovu otevřel dveře a vstoupil do domu.

Doufal, že když se uvnitř trochu porozhlédne, najde něco, co mu vysvětlí, proč tu nikdo není.

Za dveřmi byla temná chodba. Dřevěná podlaha skřípala ještě víc než dveře, když na ni vstoupil. Chuck udělal jediný krok, zastavil se a nahlas zvolal: „Haló!”

Zvuk jeho hlasu jakoby zvířil prach. To byl jediný výsledek, jakého docílil.

Kráčel dál. Když si chtěl dokázat. Že se zde nemusí ničeho bát, otevřel dveře napravo i nalevo a zabouchl je. Dřevěné stěny se otřásly.

Chuck dospěl až na konec chodby a otevřel dveře. Zastavil se a nakoukl dovnitř. Viděl psací stůl a něco jako křeslo. Deska psacího stolu byla prázdná a pokrytá prachem. A v tom prachu byly stopy, jako by je někdo udělal rukou.

Další stopu našel na podlaze. Mířila od psacího stolu do- prava. Dveře zakrývaly další výhled. Chuck do nich strčil zbraní a udělal ještě jeden krok dopředu.

A pak to uviděl.

Leželo to na podlaze, bylo to velké, tlusté a příliš těžké, než aby se to dokázalo pohnout. Chuck viděl, jak se masivní tělo pomaličku zvedá a klesá. Ta věc žila. A dělala stopy.

Chuck Waller byl jenom kapitánem nákladní lodi. Nebyl

zvyklý na nečekané děsivé situace a nedokázal je přijmout s ledovým klidem. Díval se na tu strašlivou věc na podlaze, vykřikl zděšením a utíkal po chodbě zpátky. Vystřelil z domu ke svému vozu a skočil do sedadla pro řidiče. O vteřinu později už byl na cestě. Velkým, rychlým obloukem obrátil vozidlo a namířil si to ke GILLAINE.

Do helmové vysílačky křikl Hanku Cilleymu, aby okamžitě připravil loď ke startu.

^^^

Vesmírem se hnala hyperzpráva. Byla zakódovaná a směřovala z Arkonu na Zemi a pak ze Země na Arkon.

Šlo o zvláštní zprávu, kterou zachytila jedna ze stanic, arkonidské říše. Zpráva byla podivně zkomolená a neuvěřitelná- Přicházela z paluby obchodní lodi Pozemšťanů GILLAINE, která křižovala po okraji známého vesmírného prostoru.

Arkonidský imperátor Gonozal Vlíl. by takové zprávě za normálních okolností nevěnoval žádnou zvláštní pozornost. Spíš si myslel, že je to nějaký hloupý žert. Možná někdy, až bude čas a peníze, mohl by se do tohoto vzdáleného sektoru Galaxie podívat strážní křižník.

Ovšem zvláštní situace vyžadovaly zvláštní opatření. Gonozal Vlíl. .věděl, že sluneční říše pronásleduje protivníka, jehož stopy vždycky naznačují mimořádně podivné věci. Právě do tohoto schématu zapadalo vysílání z GILLAINE.

Gonozal Vlíl. dal tedy vědět Zemi. Z upřímně míněného díku, který za svou zprávu dostal, se dalo vyčíst, že i na Zemi se o tuhle podivnou záležitost zajímají.

^ J. ^

Major Landry dostal prostřednictvím kurýra záznam. Považoval za velice zvláštní, že jeho šéf Nike Quinto se s ním spojuje tímto způsobem. Ale hned na začátku pásky Quinto vysvětloval, že má důležitou poradu ve vládní budově a že proto používá tento způsob předávání informace.

Zbytek pásky byl zašifrován. Ron Landry musel použít dešifrovací přístroj, aby porozuměl, co po něm plukovník Quinto chce.

Jeho nadřízený mu podal zprávu o sérii vysílání, která proběhla mezi Arkonem a Zemí. Volání z paluby GILLAINE bylo předáno bez komentáře. Quinto uzavřel svou informaci těmito slovy:

„Ohledně Azgoly a jejích obyvatel nemáme nic zvláštního. Nejistili jsme nic. Informujte se někde v archívu, pak budete vědět všechno. Na to nepotřebujete žádnou hypnotickou indokrinaci. Zatím jsme ještě neměli nic společného s takovou planetou, jakou je Azgola.

Neptejte se mě, jak je to možné a jak se to mohlo stát, aniž by se o tom dozvěděla Mléčná dráha. Podle arkonidských záznamů přistála na Azgole poslední loď před zhruba jedenácti lety. A od té doby se o Azgole mlčelo.

Možná víte, kam to všechno směřuje. Kazatelé Baalolu se svými falešnými aktivátory v minulosti způsobili řadu podivných věcí od nádherných, krásných, voňavých květů až k poskakujícím žabákům. Je docela dobře možné, že za záležitosti v Azgole je zodpovědný někdo z Baalolu. To musíme zjistit. Vezměte své muže a vydejte se na cestu. Neztrácejte ani minutu. Na kosmodromu v Terranii je pro vás připravena speciální loď. Už jsem zahájil všechny přípravy."

Ron to chtěl vypnout, protože si myslel, že plukovníkova zpráva končí. Než však stačil šifrovací přístroj vypnout, plukovník se na kazetě ještě jednou ozval.

„Hodně štěstí, majore!" zvolal svým vysokým hlasem. „Jestli mi způsobíte nějakou blamáž, můj zvýšený krevní tlak mě nakonec ještě zabije,"

Ron se usmál. Neexistovala žádná zpráva a žádné sezení s Nike Quintem, při kterém by si neohřál polívčičku se svým zvýšeným krevním tlakem.

^^^

Larry Randall zastavil kluzáka zaklonil se.

„Tímhle Jsem nechtěl letět," vysvětloval.

Ron Landry se předklonil, aby se mohl důkladné podívat přes okno.

„To je nákladní loď," souhlasil s Larrym. „Říkal někdo, že máme letět nákladní lodí?"

Robot Meech Hannigan a Lofty Patterson se chovali klidně.

Pátým ve voze byl poručík Pauling, mladý důstojník, který byl přidělen přímo plukovníkem Quintem, aby Rona Landryho a jeho muže odvezl k připravené lodi. Bylo na něm vidět, že mu ta situace nevoní.

„Je mi líto," odpověděl, „ale opravdu je to vaše loď, kterou vám připravil plukovník Quinto."

„Vždyť je to nákladní kocábka!" protestoval Larry Randall. „My se chceme co nejrychleji dostat k cíli a ne prodávat cestou banány."

Poručík Pauling rozpačitě pokrčil rameny.

„Tak se na to půjdeme podívat," navrhoval Ron. „Zevnějšek někdy klame."

Z lodi vyjela nástupní rampa. Byla to staromódní věc s pevnou podlahou, po které se muselo jít po svých. Letoun byl kulovitý a neměl v průměru víc než sto padesát metrů. Be-

zesporu šlo o soukromou firmu, která loď postavila - a nebylo to opravdu nic moderního.

Poručík Pauling opustil vůz jako první. Zastavil se dole pod rampou a zasalutoval.

„Dostal jsem za úkol na vás počkat tady," vysvětloval.

Ron na něj kývl, pak vyšli nahoru. Aniž by se otočil, Ron se zeptal, sotva je Pauling nemohl slyšet: „Co cítíš.

Mečenu?"

„Nějaké podivné věci," odpověděl hlubokým a klidným hlasem robot. „Pohonné agregáty lodi musejí být nejméně tak silné, jako u bojového křižníku. Je tu ještě mnoho dalších energetických zdrojů. Pravděpodobně zbraňové. Jestli mne mé přístroje neklamou..."

Byl přerušen.

Ron vstoupil na palubu. Ve stejný okamžik vyštěkl reproduktor a přerušil Meecha uprostřed věty: „Nike Quinto pro majora Landryho! Okamžitě jdete do velínu!"

Ron se ohlédl a podíval se na Larryho Randalla, který šel těsně za ním a šklebil se.

„Ten pán s vysokým krevním tlakem .nám připravil pěkné překvapení," tvrdil.

Uvnitř lodi poznali, že zevnějšek lodi skutečně klamal. Chodby se třpytily čistotou. Nejnovější transportní pás umožňoval rychlejší pohyb a transport. Ve stěnách byly v pravidelných odstupech umístěny interkomové přípojky, které umožňovaly hovory po celé lodi. Všechny vstupy měly speciální nový uzavírací mechanismus a nápis pár metrů před nimi oznamoval: Zbraňové stanoviště I, paluba E, útočné zbraně.

Ron Landry vstoupil na transportní pás. „Tak tohle muselo stát majlant," poznamenal.

^ A ^

Cestou do velínu nikoho nepotkali. Ale samotný velín byl plný lidí. Ustoupili když Ron otevřel vstup a zdravili ho. Ron přívětivě přikyvoval, zatímco se rozhlížel a pátral po nějaké známé tváři.

Jeden z mužů předstoupil. Měl hodnostní označení kapitána. Byl mladý a Ron ho neznal.

„Frank Bell, pane," hlásil. „Ještě před několika vteřinami jsem byl velitelem této lodi. Jsme připraveni ke startu, pane."

„Momentíček," popleteně odpověděl Ron. „Ještě před několika vteřinami? A kdo je jím nyní?"

„Vy, pane," s úsměvem vysvětloval Bell.

Ron Landry nebyl dlouho zaskočen. Pochopil, že Nike Quinto nemohl jednat jinak. Sám řídil akci agentů.

„Kde je plukovník?" zeptal se Ron.

„Není na palubě," odpověděl Bell. „Hlas, který jste před chvílí slyšel, byl ze záznamu."

„Máte pro mě ještě další informace?"

„Nic přímo, pane. Existuje další pásek, který vám mám vydat. Snad na něm najdete, co hledáte."

Ron si nechal podat pásek a vložil jej do přístroje. Znovu se ozval hlas plukovníka Nike Quinta a sdělení bylo nezašifrované a krátké.

„Tak tady máte svou speciální loď, majore, kterou jsem vám slíbil. Je maskována jako nákladní loď, ovšem má všechny schopnosti bojového křižníku. Mužstvo se skládá z třiadvaceti důstojníků a sto třiceti mužů. Loď i posádka jsou vám podřízeni. Na kosmodromu v Terranii je tato loď považována za skutečnou nákladní loď. Nemáme důvod, abychom zveřejňovali své úmysly.

Chceme však jít na jistotu. Proto za vámi poletí bojový křižník. Jmenuje se VONDAR, jeho velitelem je major Gerry Montini, myslím že ho znáte. Montini dostal instrukce, že v

případě pochybnosti musí jednat podle vašich rozkazů. Do té doby zůstane mimo váš i protivníkův dohled.

Věřím, že jsme na nic nezapomněli. Okamžitě odstartujete. Ale nezapomeňte o tom říct muži, který na vás čeká venku. Ten, co vás přivezl."

Ron se musel zasmát. Nike Quinto byl skutečně muž, který na nic nezapomínal. Myslel dokonce i na poručíka Paulinga. Larry Fandall se otočil a odešel, aby Paulinga propustil. Ron se obrátil na Franka Bella.

„Jednu věc pořád ještě nevím," řekl v dobré náladě. „Jak se vlastně jmenuje tahle zázračná loď?" Bell svraštil čelo.

„Myslím, že má dobré jméno," odpověděl. „Tahle loď se jmenuje VICTORY."

^ A ^

Kosmodrom na Timpiku se podobal přesně popisu, který od-vysílala GILLAINE. Byl prázdný, zčásti porostlý travou a proháněl se nad ním jenom vítr.

Ron Landry měl stejný nápad jako Chuck Waller. Všiml si trávy a pokoušel se podle ní spočítat, jak dlouho se tento kosmodrom nepoužíval.

Nejdříve ze všeho zjistil, že domnělá tráva je ve skutečnosti neznámým druhem mechu. Protože mechy obecně rostly rychleji než tráva, Ron Landry si říkal, Že to nemusí být roky, jak dlouho tu nepřistála žádná loď. Podle Ronových odhadů tu začal růst teprve před několika týdny, zatímco Chuck odhadoval roky.

Ron Landry se na kosmodromu nezdržoval zbytečně dlouho. Věděl, že se fyzikální vlastnosti planety Azgola nijak nezměnily. Gravitace, průměr planety, oběžná dráha a tak dále,

byly stále stejné jako dřív, jak bylo zapsáno v arkonidském hvězdném katalogu.

Přikázal Franku Bellovi, aby měl loď neustále připravenou. ke startu a aby i s posádkou zachovával klid. Teprve kdyby lodi hrozilo nějaké nebezpečí, měl se spojit vysílačkou s Ronem a říct si o instrukce. Ron nasedl se třemi druhy do kluzáku, aby navštívil městečko Timpik.

Timpik byl největší osadou Azgolanů. Počet obyvatel představoval před zhruba dvaceti lety dvě stě padesát tisíc osob. Ron si říkal, že pokud by se mohl dozvědět, co se stalo s Azgoulou, pak jedině v Timpiku. Neztrácel Čas, sám převzal řízení malého kluzáku a rychle si to namířil k jižnímu okraji kosmodromu.

Zatím ještě vůbec nepřemýšlel, co by pro něj tento úkol mohl znamenat. Obvykle se spoléhal na svůj instinkt, který mu při každém přistání na cizím světě řekl, jestli půjde o příjemný nebo nepříjemný úkol. >.

Tady tomu však tak nebylo. Byl tu tak podivný klid, v něm i kolem něj, až málem uvěřil, že za pár hodin bude sedět na palubě VICTORY a poletí domů.

Byl to však klamný pocit, jak se brzy ukázalo.

-^ ^ ->

Letěli nízko nad jednou ze Širokých výpadovek z města. Na obzoru viděli první domy, ovšem dosud nespátřili žádnou živou bytost ani žádné vozidlo.

Na okraji města Ron snížil výšku letu a klouzal mezi staromódními domy. Blížili se ke křižovatce.

A pak to spátřili.

Leželo to uprostřed ulice. Bylo to neforemné, houbovité, nafouklé a ošklivé, jako ta věc, kterou popsál Chuck Waller

z GILLAINE. Ovšem nebylo to tak odporné, jak Waller ve své zprávě líčil, když si Ron uvědomil, že to není nic jiného než neuvěřitelně tlustý, nemocný člověk.

Ron si to namířil dolů a přistál na okraji křižovatky.

Otevřel dveře a cítil se jako Chuck před několika dny. Vy-
dělalo ho ticho nad městem.

Přikázal Larrymu, aby zůstal u řízení-a opatrně se s Loftym a Meechem blížil k nehýbající se živé bytosti na ulici. Teprve když byli několik kroků od ní, všiml si, že tloušťka nebyl tak nehybný, jak se zdálo. Pomaličku, po milimetrech přisunoval k tělu pravé koleno. Ruce měl vpředu, aby jimi podpíral masivní tělo. Protože však svaly nedokázaly nést takovou váhu, opíral si o jednu ruku i hlavu. Ron napjatě sledoval, jak se té bytosti nakonec podařilo přitáhnout koleno až k žaludku. Když to bytost dokázala, pomalu a jen slabou silou se odrazila. Pak se nafouknuté, obrovité tělo pohnulo o kousíček kupředu. Zároveň se té bytosti podařilo udělat něco jako kotrmelec. Tím pádem se přiblížila o dva metry blíž k okraji ulice. Pak zvolna rozhoupala levou ruku. Ron chápal tuhle proceduru. Ten chudák nechtěl nic víc než přejít přes ulici. Ovšem neměl jinou možnost, než to dělat pomocí hloupých kotrmelců.

Situace byla komická. Ron cítil, že se mu chce hrozně smát, ale když se díval na toho tlust'ocha, neodvážil se. Tlust'och byl holohlavý a Ron si uvědomoval, že toto bývalo typickým rysem Azgolanů. Muž, který se kutálel přes cestu, byl tedy Azgolan. Příslušník národa, který byl znám z dřívějších časů jako národ hubených.

Muselo se tedy něco stát.

Něco, co z hubených Azgolanů udělalo bezmocné tlusté kolosy.

Ron k němu přistoupil, ještě než se mu podařilo udělat další

kořmelec. Azgolan si ho konečně všiml. Oči měl téměř schované pod vrstvou tuku..

„Dobrý den, přáteli," řekl zdvořile Ron v arkonidštině. „Jestli chcete, rádi vám pomůžeme na druhou stranu."

Bylo těžké číst z tváře toho nešťastníka. Bylo to prakticky vyloučeno. Ale muž, který ležel na zemi, vypadal překvapeně.

Azgolan chtěl zvednout hlavu, ale pokus se mu nezdařil. Místo toho zvedl ruku a učinil jakési gesto, které si Ron vysvětlil jako souhlas. Mávl na Loftyho a robota. Meech popadl tlust'ocha za nohy. Lofty a Ron pod pažemi. Ale bylo velice těžké tlust'ocha zvednout a přenést na druhou stranu. Po chvíli se jim to se značnou námahou přece jen podařilo. Na druhé straně ho odložili. Lofty a Ron si otřeli pot z čela. Ron měl na jazyku spoustu otázek. Ale došel k názoru, že muž, který před ním leží na zemi, není ten pravý.

„Pokud pro nás chcete něco udělat, přáteli," oslovil tlust'ocha, „pak nám prozrad'te, kde najdeme vládní budovu."

Azgolan podruhé zvedl ruku a ukázal přes cestu. Pak se mu ruka zlomila a ukázala doleva.

„Druhá... křižovatka...!" zapištěl tukem tlumený hlas. „Pořád... rovně. Než... velké náměstí... vlevo... věž..."

Dál se nedostal. Ruka mu klesla k zemi a Azgolan zavřel oči. Námahou patrně ztratil vědomí.

„To by stačilo," rozhodl Ron. „Na té budově bude určitě nějaký nápis. Azgolané používali arkonidská písmena."

Obrátili se a vraceli se k vozidlu.

; ^ A ^

Informace byla správná. Druhá ulice vlevo připomínala luxusní Čtvrť. Domy byly vyšší než kdekoli jinde a širě ulic do-

sáhovala asi třiceti metrů, což byla na Azgole zvláštnost, protože se tu jezdilo spíše v kočárech než v prastarých automobilech.

O dva kilometry dál směrem na jih začínalo velké náměstí, o kterém mluvil Azgolan, a nalevo stála jediná budova, která mohla připomínat vez. Ron se zastavil před ní.

U základu věže bylo jakési široké schodiště s masivními kamennými zábradlími a velkými figurami zvířat.

Ron Landry rozdělil práci stejné jako předtím. Larry Randall zůstal ve voze a nechal jej nastartovaný. Samotný Ron vystoupal s Meechem a Loftym po schodišti nahoru a vstoupil do budovy.

Široký portál schodiště Jim nebránil v cestě. Sice skřípal a úpěl, ale dostali se dál. Za portálem zívala rozlehlá, polotemná hala. Sluneční světlo z ulice bylo tak ostré, že se Ron na pár vteřin zastavil, aby si jeho oči zvykly na slabé světlo. Meech a Lofty vstoupili dovnitř za ním. Ron jim naznačil, aby zůstali stát. Slyšel ozvěnu jejich kroků., Pak nastalo ticho. Absolutní ticho.

Ron se postavil na Špičky a opatrně pokračoval dál.

Uprostřed haly se zastavil. Na třech různých místech ve stěnách haly začínaly široké, koberci obložené schody, které vedly někam nahoru. Všude byla spousta prachu. Na levé straně od portálu stála malá, zasklená kabina. Tam dříve asi seděl vrátný. Ted' byla prázdná.

Ron zaklonil hlavu, přiložil dlaně k ústům a vykřikl. Byl to neartikulovaný, dlouhý výkřik, který neměl být hlasitý. Vracel se ve stonásobné ozvěně.

Jinak se nestalo nic. Žádné dveře se neotvíraly, neozývaly se. Žádné kroky. Věž byla prázdná a mrtvá jako celé město.

A možná - jako celá planeta.

Ron se obrátil.

„Nemá to význam," řekl vážne. „Musíme prohledat místnost za místností. Někde snad musejí být. Meechu... něco podezřelého?"

Meech zavrtěl hlavou.

„Ne, pane, nic, je tu absolutní klid."

„Ano,- ten dojem mám taky."

„Takže...!" Ron vykročil k jednomu ze tří schodišť. Zvenčí bylo vidět,

že věž má nejméně třicet pater. V dobách parních strojů přece neexistovaly výtahy, alespoň ne v budovách, které byly starší než pět let. Nahoře v prvním patře schodiště ústilo do širokých chodeb.

Ron si vzpomínal, že kromě tohohle byla dole ještě další schodiště. Vnitřní stavba věže byla tedy mimořádně komplikovaná. Už v prvním patře nebyl Ron schopen říci, kde má hledat

východy dalších dvou schodišť.

Obrátil se na Meecha. Meech byl vynikajícím matematikem.

„Kam ústí ta dvě zbývající schodiště?" chtěl vědět Ron.

„Zhruba támhle a támhle," odpověděl Meech a ukázal doprava a přímo před sebe někam, kam Ron neviděl. „Ovšem nikoli na této chodbě, pane."

Ron vzdychl.

„To znamená, že tu jsou mezipatra, že?"

„Ano, velmi pravděpodobné ano."

Ron se pokoušel odhadnout počet dveří, které byly ve stěnách obou chodeb.

„Je tu asi padesát místností a na druhé straně stejné tolik," zabručel. „Celkem stovka po obou stranách chodby. Řekněme, že i zbývající schodiště jsou na tom podobně a že na každém patře to vypadá zhruba stejně. To znamená každé schodiště dalších sto místností, v každém patře tedy tři sta. A věž

má zhruba třicet pater. To je devět tisíc místností. Kolik času budeme potřebovat, abychom se do každé aspoň podívali, Lofty?"

Lofty se podrbal ve svém šedivém vousu.

„Řekl bych, že dva dny," odpověděl po chvíli. „K čertu, ale tady přece musí být nějaký telefon, nebo něco jako rozhlas!"

Ron pokrčil rameny.

„Možná něco najdeme," přiznal. „Ale i kdyby se nám podařilo je uvést do provozu, pokud budou všichni Azgolané jako ten, kterého jsme našli na ulici, nikdo se nám neozve. Určitě by nemohli ani zvednout sluchátko."

Lofty zasmušile přitakal a rozhlížel se.

„Navrhoval bych, abychom nejdřív pátrali po stopách," vzal si slovo Meech. „Stopy v prachu jsou docela dobře vidět."

Ron na něj překvapeně pohlédl.

„U všech čertů, máš pravdu, Meechu!"

S novou chutí začali stoupat do dalšího patra, ale nestáli ještě na prvním schodu, když se stalo něco nečekaného.

Z výšky věže se ozvalo slabé, nicméně dobře slyšitelné volání.

Ronem to trhlo. Pak uskočil stranou, předklonil se přes zábradlí a pokoušel se naslouchat. Vysoko, kdesi v temnotách, svítila bledá skvrna něčí tváře. Něčí hlas volal:

„Pojďte nahoru, rychle!"

^ A ^

Larry Randall zíral dolů na sluncem zaplavenou ulici, až ho' z toho bolely oči. Zaklonil se a raději se díval na ovládací panel kluzáku.

Vedro bylo nesnesitelné- Larry byl unaven. Tlustého Azgolana viděl z dálky. Nevěřil, že by mu hrozilo nějaké nebez-

pečí, když jsou všichni Azgolané tak tlustí. Nemohli ani chodit.

Mimochodem, proč by útočili? Nikdo jim přece nic zlého nedělal.

Larry se uvelebil v sedačce, natáhl nohy a snažil se zbavit únavy.

Vtom přes ulici přelétl stín.

Larry nadskočil. Ulice vypadala jako před chvílí. Po žádném stínu ani stopy. Larry se podíval ven z bočního okna a zadíval se do výšky. Ani na mléčné modré obloze se nic nezměnilo.

Ovšem Larry si byl naprosto jist, že nějaký stín viděl.

Dlouho nepřemýšlel, rozhlédl se a zjistil, že jeho vozidlo stojí pro případ útoku velmi nevýhodně. Ze třech stran bylo napadnutelné.

Vznesl se a zvolna klouzal nad chodníkem. U severní stěny věže, mezi věží a následující budovou, byl úzký, jakýsi stínový zářez hlubší než čtyři metry. Za ním stála stěna.

Opatrně do té škvíry zacouval. Přitom nezapomínal pozorovat ulici i nebe nad hlavou. Ale když konečně zaparkoval, pořád ještě se nic dalšího nestalo.

Larry přemýšlel, jestli má dát Ronovi vědět. Byli spojeni pomocí náramkových vysílaček. I s VICTORY. Stálo by ho to jenom dvě slova a Ron by se vrátil.

Ovšem na druhou stranu mohl být ten stín pouze něčím klamným. Někakým optickým klamem. Larry se rozhodl, že o tom raději pomlčí. Pokud by hrozilo skutečně něco vážného, pak by Ronovi mohl okamžitě dát vědět.

Znovu se uvelebil v sedačce a Čekal. Tentokrát už nehodlal usnout.

^ ^ ^

•

•

!

•

•

•

•

•

!

!

!

kteřá s: ní sousedila. Ta nebyla ani z poloviny tak vysoká jako věž. , ,

Během několika vteřin se dostali na úroveň ulice. Pak zbrzdili pád a Larry je spatřil. Bylo to kluzáky! Malé čluny! Byly však větší než ten jeho a měly i cizokrajný vzhled. Skrze okna těchto letounů Larry na okamžik spatřil hlavy několika humanoidních bytostí.

Naklonil se a udeřil na tlačítko pojistky zbraní. Věděl, "že bylo chybou, když neinformoval Rona o tom stínu. Musel jej vrhnout jeden z těchto dvou cizích člunů.

Oba mířily na velké schodiště. Jeden z nich vystoupal dokonce o několik schodů. Druhý se zdržoval nad ulicí, zhruba metr vysoko. Larry pochopil, co mají v úmyslu. Tam před schodištěm ještě před chvílí stálo jeho vlastní vozidlo.

Všimli si ho, když přelétli ulici, a nyní tušili, že budou mít kořist.

To rozhodlo.

Jakmile se jedno z vozidel pohnulo, aby vypátralo Larry-ho úkryt, Larry už je měl dávno na mušce. Sledoval třpytivé hlavně zbraní a věděl, na čem je. Ještě než mohl cizinec odpálit první salvu, Larryho termozáříče chrlily svazek zářivé energie. Výboje zaplavily ulici a zasáhly protivníkovu vozidlo. Síla nárazu zvedla zasaženého do výšky a hnala ho k protějším domům. Larry vypálil ještě další salvu. Tentokrát zasáhl vůz do zádi. Výstřel vozidlo obrátil. Roztočilo se jako šílený kolotoč a mizelo z dohledu.

Larry se soustředil na další vozidlo. Na každém boku byl jeden velký otevřený výstup a na schodiště vystupovalo deset nebo dvanáct vysokých, ramenatých mužů. Všichni minii svými zbraněmi proti Larryho Člunu, ale byli očividně nerozhodní. .

Larry pochopil, že se octí v pastí. Zajel sice do úkrytu, ale

nyní nemohl manévrovat. Zbraně, které mohly střílet z boku, se nedaly obsluhovat.

Ale nesměl ztrácet čas. Pravačkou chytil těžký dezintegrátor, který ležel připraven mezi oběma sedačkami. Levačkou otevřel boční vstup. Vyskočil, překulil se a začal střílet.

Byl schován za rohem. Několik vteřin čekal, jestli konečně začnou střílet. Kdyby použili termozbraně, pak by mu v jeho úkrytu bylo velice brzy horko. Musel rychle vyrazit kupředu. Larry zůstal chvíli ležet, ale nikde se nic nepohnulo. Teprve když chtěl hlaveň dezintegrátoru opatrně vystrčit zpoza rohu, uslyšel tiché zabzučení. Věděl, co to znamená. Rychle se stáhl zpátky a viděl, že vozidlo, které stálo do této chvíle před schodištěm, velkou rychlostí letí přes náměstí. Zatímco šikmo nabíralo výšku, Larry se podíval skrze jeho okna. Ve voze seděl jenom jeden jediný muž. Larry po něm nestřílel. Stačilo mu, že protivník zmizel. Na opačné straně náměstí zasažené vozidlo sice ještě nenabralo rovnováhu, ale už letělo v přímém kurzu. Směřovalo na jih.

Larry se napřímil. Cizince nebylo nikde vidět. Držel se raději při stěně a zůstal v blízkosti svého úkrytu. Zvedl ruku, aby aktivoval náramkovou vysílačku. Vtom si poprvé všiml dunivého vibrujícího zvuku, který pravděpodobně už chvíli naplňoval vzduch.

Překvapeně zbystřil. To dunění přicházelo od severu. Na severu byl kosmodrom. Že by VICTORY?

Ze zapnutého přijímače se ozval hlas Rona Landryho: „Co se to tam venku děje?“

„Útočí proti nám," vyhrkl Larry. „Cizinci;, ve dvou kluzácích a na kosmodromu..."

„To jsem slyšel," přerušil ho Ron. „Jak to vypadá u tebe?“

„Vozidla zmizela. Ale nejméně deset cizích bytostí předtím vystoupilo a někam zmizelo."

„Vydržíš?"

„Pokud se ti cizinci znovu nevynoří, pak to nebude těžké."

Vtom ho něco napadlo. Cizinci se naprosto cíleně objevili uprostřed města. Věděli, kde mají hledat své protivníky. Jiné oddělení patrně ve stejnou dobu napadlo VICTORY, Tento úder byl dobře připraven. Cizinci pravděpodobně přesně věděli, že Ron a jeho muži jsou ve vládní budově.

„Rone!" vykřikl a hlas mu přitom přeskakoval. „Musejí být u tebe ve věži. Pozor!"

^ ^ ^

První zásah přišel překvapivě.

Frank Bell držel v ruce šálek s kávou. Vtom mu něco vzalo pevnou půdu pod nohama. Padl na záda. Lod' se otřásla pod dunivým hromem. Stěny se rozechvěly. Nějaký přístroj se uvolnil z držáku a zřítil se k podlaze. Pak byl zase klid. Frank Bell vstal. Všude kolem se povalovali a posedávali důstojníci a nechápavě na něj zírali. Chladný, kovový hlas říkal z reproduktoru: „Zásah, paluba F, sever, zneškodněn pomocí ochranného Štítu. Zatížení štítu pět procent. Nepřátelskou zbraní byla řízená raketa s termickou hlavicí. Konec."

Frank se otočil a dvěma dalšími kroky se octl před pilotním pultem.

„Na svá místa, pánové!" vykřikl.

Za ním se rozzářil monitor malého interkomu. Frank slyšel hlas důstojníka a otočil se.

^Nemáme ani tušení, kdo to je, Franku," vysvětloval důstojník. „Raketa přišla ze severovýchodu a dalších pár raket se k nám blíží."

„Kolik jich je?“

„Napočítali jsme jich šestadvacet, Franku. Každou chvíli mohou přiletět další. Slyšels hlášení počítače. Co uděláš?“

Frank nemusel dlouho přemýšlet. Jedna jediná exploze zatížila ochranný štít lodi z pěti procent. Blížilo se k nim šestadvacet raket. Byly řízené. Nepřítel je mohl zbrzdit a naprogramovat tak, aby udeřily všechny zároveň. Šestadvacet krát pět dělá sto třicet procent. Energetický ochranný štít by se prolomil a to by znamenalo konec VICTORY.

„Potřebujeme informaci od Rona Landryho,“ zavrčel Frank a přerušil spojení.

Chtěl navázat kontakt s Ronem, Ale sotva zapnul malou vysílačku, explodovala další raketa. Jenom jedna. Ochranný štít to vydržel. Absorboval, velkou část explozivní síly. VICTORY se rozhoupala jako člun na moři.

Frank Bell se bezmocně a zlostně rozhlížel. Chtěl pochopit, co se vlastně děje. Kdo je nepřítel a jaký má důvod, aby tak silně útočil proti Pozemšťanům.

Vtom se ozvalo hlášení, že se blíží dvaadvacet dalších raket.

Skulil se stranou. Venku explodovala další raketa, zvedla pod ním podlahu a odmrštila ho proti stěně. Na okamžik byl omráčený. Ale pak zjistil, že ho exploze odmrštila správným směrem. Octl se pod stolkem, kde byl alespoň na chvíli v bezpečí.

Mohl zapnout malou vysílačku a aniž by ztrácel čas, křikl: „VICTORY pro šéfa! VICTORY pro šéfa! Stojíme pod těžkou palbou!“

^ ^ ^

Ron je viděl přicházet. Ještě než stačil stáhnout hlavu ze zábradlí, dole se zablesklo- Svazek spoutané energie ho těsně

minul. Vysoko nahoře na stropě budovy se cosi uvolnilo a pak se dolů řítily trosky stěny.

Ron jednoho z protivníků zřetelně viděl. Byl vysoký a tlustý, téměř stejně tlustý jako Azgolan, kterého našli na ulici. Stoupal po schodišti, ale měl s tím očividně velké potíže. Pořád však byl ještě stokrát pohyblivější než ten, kterému pomohli přes cestu.

Ron nevěřil, že se v tomto případě jedná o Azgolana. Pokud byla celá planeta zasažena jakýmsi morem tloušťky, proč by zrovna tenhle unikl? Ne, tohle byli určitě cizinci.

Cizinci - ale odkud?

Ron zapomněl na muže, který na něj čekal nahoře. Tohle pro něj bylo důležitější. Prikázal Loftymu, aby počkal v jedenáctém patře. Zábradlí nabízelo vynikající kryt. Dalo se odtud střílet až dolů do desátého patra.

Ron sám začal sestupovat. O Meecha Hannigana se nestaral. Meech měl nejlepší logický mozek, jaký mohl robot dostat. Sám od sebe se rozhodne, co má udělat. Krátce pohlédl nahoru. Ale Meecha nikde neviděl.

Protivník, kterého sledoval, dospěl mezi třetí a čtvrté patro. Při jeho těžkopádnosti se těžko mohl dostat dál. Ron opustil své stanoviště a spěchal po schodišti dolů. Bral schody po třech nebo po Čtyřech a držel se těsně při zdi.

V budově bylo strašidelné ticho. Měl pocit, že slyší pouze svoje skoky.

V sedmém patře se zastavil. Přitiskl se ke stěně a naslouchal.

Dole pod ním se přece jenom začaly ozývat nějaké zvuky. Slyšel oddechování a mumlaná slova. Vypadalo to, jako by protivníci nevěděli, co mají udělat. Tato nejistota mu nabízela šanci. Pokud je dostatečně rychle přepadne, mohl by část z nich vyřadit z boje dřív, než se zotaví z překvapení.

Museli ho slyšet, když seskakoval ze schodiště. Od této chvíle se tedy musel chovat naprosto nehlučně.

A pak dole pod ním stál na šestém patře cizinec. Mířil na Rona svou těžkou zbraní. Ron vykřikl a skočil dolů.

^ ^ ^

Meech pochopil novou situaci a Všechny možné následky, které z ní mohly vzniknout. Ve své vysílačce slyšel rozhovor mezi Larrym a Ronem. Sledoval střelu, která Rona minula. Muselo jít o těžký termopaprskomet.

Meech se podíval bleskurychle dolů a pozoroval jednoho z cizinců. Byl velmi tlustý. Zdálo se, že nemá šanci. Těm tlust'ochům by nepomohlo, ani kdyby jich bylo víc.

Meech dospěl k přesvědčení, že protivník si je vědom svého handicapu. To znamená, že když útočili, museli mít k dispozici nějaký trik.

Meech však nedokázal zjistit, o jaký trik se může jednat. Musel by znát úmysly cizinců. Ale sám mohl udělat jen hrozně málo, aby jim v tom zabránil. Nicméně odhodlal se k tomu.

Okamžitě se vydal na cestu. Pronikl do chodby. Otevíral jedny dveře za druhými a rozhlížel se v místnostech. Nepřekvapovalo ho, že některé z nich nejsou zase tak prázdné, jak by se dalo soudit podle hrobového ticha v budově. Na podlaze ležela neforemná, nafouklá těla Azgolanů. Nevěnovali mu žádnou pozornost. Než mohli otočit hlavu, aby se na něj podívali, byl venku a zavřel za sebou dveře.

S důsledností mechanického myslitele se bránil tomu, aby o přítomnosti Azgolanů přemýšlel. Nezajímalo ho, proč tu jsou a proč neodešli domů; Staral se jenom o cizího protivníka.

.

Za pětadvacátými dveřmi konečně nšel to, co hledal. Tato místnost byla prázdná. To znamená, že tu byl pouze prach na podlaze a malé, úzké schodiště, které vedlo nahoru a dolů. Meech začal bez zaváhání sestupovat. Na konci schodiště byl opět malý, prázdný prostor. Když Meech otevřel dveře, stál na chodbě, kterou dosud neviděl. Meech okamžitě poznal, že je na jednom z mezipater.

Vyкроčil doleva. Už po několika vteřinách před sebou spatřil hlavní schodiště.

Rychle, ale naprosto tiše začal sestupovat.

^ ^ ^

Ron už se nedostal k žádným úvahám. Neměl čas přemýšlet. Zatímco padal dolů, stěna, schodiště i zábradlí ho mýjely jako šmouhy. Na okamžik spatřil i velkého, tlustého cizince. Bleskurychle zvedl paži se zbraní a vystřelil. Odpovědí mu byl zlostný výkřik. Ronův pád skončil. Dopadl dole na odpočinkové schodiště. Chtěl se napřímít, ale pohled na obrovité holínky, které se tyčily jenom pár centimetrů před ním, ho připoutal k podlaze.

Zíral na ně jako hypnotizován.

Věděl, že majitel těchto holínek drží v rukou zbraň a že na něj určité míří. Stáhl všechny svaly, jako by mohl zabránit cizincovu úmyslu.

Vtom uviděl, jak se holínky pohnuly. Pomalu uhýbaly dozadu. Špičky se zvedaly od podlahy. Ron uslyšel hluboký vzdech. Pak holínky upadly. Ozvala se dunivá rána. Ron se překulil na bok. Na okamžik si myslel, že se cizinec zřítíl na něj, ale když se mohl hýbat, vstal a přimhouřenýma očima se díval na cizince. Ron pochopil, že ho skutečně, i když čistě náhodou zasáhl.

Oddechl si a vstal.
Ve stejný okamžik se ozvala jeho náramková vysílačka.
Zapnul ji. Frank Bell křičel.
„...pod těžkou palbou! Dlouho to nevydržíme, pane. Letí na nás roj raket. Pokud explodují naráz, jsme vyřízeni!"
Situace byla jasná. Ron neztrácel čas.
„Okamžitě startujte. Franku!" zvolal. „Rozuměl jste?"
„Rozuměl!" zvolal Frank Bell. „Konec!"
Ron vypnul vysílačku a vzhlédl. Pět nebo Šest vteřin si ne-
všímal okolí. Ustoupil stranou a podíval se nahoru do dru-
heno patra. Pak uviděl jakýsi stín,
Stín se pohyboval pomalu doprava. O pár vteřin později se
objevila masivní postava, která stín způsobila. Ron odjistil
zbraň. Nechtěl cizince zabít. Chtěl ho dostat živého.
Cizinec položil svůj těžký termopaprskometa na hranu scho-
diště, namířil na odpočívadlo a odpálil. Střela Rona minula v
dostatečné vzdálenosti, ale za Ronem ve stěně se objevila
hluboká, kulatá díra, která vřela a dýmala. Bílá roztavená
hmota tekla ven a syčela na podlaze. Ron se rozkašlal.
To cizinci poskytlo nový ctí. Skrz mlhu Ron zřetelně viděl,
jak se hlaveň cizincovy zbraně posouvá trochu doprava. Tak-
že mu nezbyla jiná možnost. Vyskočil, aby na cizince viděl, a
zmáčkl svou zbraň.
Jenom vteřinu byl Ron přesvědčen o svém vítězství. Pak si
všiml, že padl do léčky.
Čtyři silné svazky paprsků ho najednou vzaly do kleští.
Cítil spalující horko. Nebyl zasažen, ale ze stropu se uvol-
nila roztavená hmota a kapala dolů. Zvedl ruce, aby si chránil
hlavu. Potácivě ustupoval. Zezdola na něj nemohli vidět,
tavící se hmota produkovala velké množství páry a dýmu.
Proto přešl k jiné taktice. Stříleli nazdařbůh, zato však in-
tenzivněji.

Ron pochopil, že mu odřízli cestu. Cizincům pak stačilo jenom počkat, až ho jedovaté-plyny zbaví vědomí.

Zpotil se po celém těle. Pot mu stékal do očí, až ho pálily. Když se nadechl, bolely ho plíce. Věděl, že to dlouho nevydrží, pokud mu Meech nebo Lofty nepomůžou.

^ A ^

Meech nepočítal, že narazí na protivníka i na tomto schodišti. Ale když ho spatřil, reagoval mnohem rychleji než by to dokázal cizinec. Zvedl ruku a z jednoho ze svých prstů vystřelil neviditelný paralyzující paprsek. Tlust'och vykřikl a zhroutil se. Nehýbal se. Zůstane tak ležet aspoň dvě hodiny[^] říkal si Meech.

Měli tedy stejný nápad jako on. Chtěli je sevřít do kleští. Dalo se čekat, že jich tam bude ještě víc.

Meech se otáčel a kontroloval prostředí. Slyšel syčení a dunění výstřelů z vedlejšího schodiště. Bleskurychle začal seskakovat z patra do patra a objevil se v přízemí ve chvíli, když byl Ron Landry ostřelován ze čtyř zbraní najednou. Meech okamžitě analyzoval a pochopil situaci, i když jeho pozice nebyla příliš dobrá.

Musel se dostat nahoru. S klidem robota spěchal po schodišti.

Pak měl skupinku cizinců přímo pod sebou. Nevšímali si ho. Zpracovávali odpočívadlo vpravo nad sebou.

Meech zahájil palbu. Svým paralyzujícím paprskem zasáhl prvního z protivníků. Tři zbývající zpozorněli a obraceli se. Ovšem byli neuvěřitelně pomalí. Ani nepozvedli zbraň a už ztratili vědomí. Několik groteskních zlomků vteřiny stály jejich masivní figury strnule, pak se zhroutily.

„Rone!“ křikl Meech.

Ron se ozval. Meech však nerozuměl, co říká. „Utíkejte nahoru, pane!“ volal na něj Meech. „Schodiště se brzy zhroutí. Rychle! Přijdu za vámi.“

^ ^ ^

Ron slyšel varovné volání robota jakoby z dlouhé, úzké trubky. Seděl uprostřed odpočívadla a byl těsně před omdlením.

Vtom si uvědomil, že už nikdo nestřílí.

Co se stalo?

Potácivě vstal. Bolely ho všechny klouby i každé nadechnutí. Odpověděl Meechovi, ale sám sobě nerozuměl. Meech křičel, že má utíkat nahoru. Proč?

Ron najednou pocítil, že se země pod jeho nohama chvěje. Ustoupil o krok. Kousek od něj se zřítíl nosný sloup. Ron pochopil, že se pod ním může každou chvíli prolomit podlaha.

Rozběhl se. Při každém kroku měl pocit, jako by mu někdo propaloval chodidla žhavými jehličkami. Aniž by se ohlížel, prchal nahoru po schodišti. Vysoko nad ním čekal Lofty Patterson. Mával a křičel, ale Ron mu nerozuměl. Viděl jen Loftyho a vedle něj tu bledou skvrnu cizí tváře... A pak se za ním zřítilo schodiště. Steny popraskaly jako pod úderem obří pěsti.

Dál to nešlo. Kde zůstal Meech?

Ron dostal o robota strach. Několik tun slitin by nevydržel ani jeho stabilní kovový korpus.

Znovu vykročil. Držel se zábradlí a stoupal. Když se podíval nahoru, zase viděl Loftyho a cizí tvář. Neznámý na něj taky zamával. Ron netušil, co mu mohou chtít. ,

Další část schodiště se za ním propadla. Pokud si nepospíší, zkáza ho dožene. Zmobilizoval poslední zbytky sil a spě-

chal vzhůru... Zároveň mu docházelo, Že není cesty zpět
Zbývala jenom jediná, minimální šance.

Zastavil se.

Aktivoval náramkovou vysílačku a spojil se s Larrym.

„Nastartuj kluzák, Lany," hlesl do mikrofonu, „a vystoupej
do výšky. Někde mezi desátým a dvacátým patrem nás uvidíš.
Přibliž se k oknu a nalož nás. Rozuměls?"

„Rozuměl," odpověděl Larry.

^ ^ ^

Uběhlo několik minut, aniž by se cokoliv stalo. Larry přelétl
mezi desátým a dvacátým patrem, až si všiml jisté temné
skvrny ve stěně. Nakonec pochopil, Že to bude Čísi hlava.
Larry jí, zamával.

O pár vteřin později zastavil na stejné úrovni s oknem a při-
tiskl bok kluzáku ke stěně. Otevřel vstup.

Larry viděl za oknem tři muže. Ron, Lofty a cizinec. Cizinec
byl holohlavý a tlustý. Svou tloušťkou očividně trpěl.
Pravděpodobně to byl Azgolan. Meech Hannigan chyběl.

Ron pomohl Azgolanovi do okna, a těžká bytost se pak sku-
lila do kluzáku. Lofty ji následoval, Ron vešel jako poslední.
Zavřel za sebou.

„Rychle pryč!" přikázal.

Larry odrazil od stěny; „Kde je Meech?"

„Ztracen," krátce odvětil Ron.

Larry se vyděsil. Pokud ztratili Meecha, jejich situace na
Azgole se tím pádem rapidně zhoršila. Kromě toho "měl Me-
echa rád.

Nekladl žádné další otázky.

Holohlavý tlustoch se mezitím vyhrabal na sedadlo vedle
Larryho. .

-

„Znáte tady ve městě nějaké bezpečné místo?" arkonidsky se zeptal Ron.

Muž se unaveně obrátil. „Jaký druh bezpečnosti máte na mysli?"

„Viděl jste, že jsme pronásledováni," odpověděl Ron. „Chci od vás nějaké informace o pronásledovatelích."

„Jsou to cizinci. Neznám je. Nikdy jsem je neviděl. Nejsou to Azgolané. Nevím, co tu chtějí."

Lany si zatím prohlížel hostův^zjev. Azgolané byli nejenom neobyčejně tlustí, ale také se podle všeho nemyli a nedbali o svou tělesnou schránku.

„Dobrá, cizince tedy necháme-být. Ale musíme někde bezpečné přistát."

Azgolan na okamžik přemýšlel.

„Leťte na centrální náměstí," řekl nakonec. „Až se posadíme doprostřed, budeme mít výhled na všechny strany." Ron uznale přikývl.

^^^

Centrální náměstí bylo mistrovským dílem architekta, který toužil povznést civilizaci svého lidu. Uprostřed se tyčil bombastický sloup, ale kolem se tísnily malé domky. Ovšem jednoho dne tu měly vyrůst paláce. Když kluzák přistál, Ron otevřel a vystoupil. Azgolan se podíval na Larryho.

„Byl bych vám vděčný," řekl, „kdybyste mě tu nechali sedět. Věřte, že každý pohyb je pro mě utrpením."

Larry přívětivě přitakal.

„Nemyslím, že by někdo mohl mít něco proti. Můžeme si povídat přes otevřený vstup."

Vystoupil na druhé straně. Ron se mezitím porozhlédl. Pak se vrátil a drbal se na hlavě.

„Jedno je jasné," tiše oznamoval Larrymu, „jakmile nablízku uvidíme nějaký nepřátelský vozidlo, musíme zmizet." Larry přikyvl. „Doufám, že nám řekne, co se tu vlastně děje." „Je to dobrý místo," poznamenal Lofty Patterson, „ovšem

jen v případě, že by nepřítel chtěl přijít pěšky..."

„Jo," řekl Ron a obrátil se k Azgolanovi: „Tady na Azgole se něco stalo. Můžete nám vysvětlit, co to bylo?"

Azgolan zamyšleně zavrtěl hlavou.

„Ne. Jenom vám snad mohu vylíčit, co jsem viděl nebo prožil, anebo co mi někdo vyprávěl. Začneme od začátku, ,

Jmenuji se Bladoor, ve vládě Jeho Veličenstva jsem byl ministrem práce a národního blahobytu. To jen abyste věděli, že jsem měl přístup k informacím.

Zhruba před devíti týdny se objevila cizí vesmírná loď. Byla poměrně malá. Přistála na transoceánském kontinentu, který nazýváme Doorhadas. Prakticky tam nejsou vůbec žádná města a taky žádné kosmodromy. Loď přistála na travnatém prostranství, aniž by požádala o svolení.

Než zpráva o jejím přistání přišla do Timpiku, loď už zase odstartovala, jak jsme se později dozvěděli. Ale o pár dní později přiletěla další, tentokrát skutečný vesmírný gigant, a přistála na stejném místě. Ani tentokrát posádka nevystoupila. Loď tam jednoduše stála a my se domníváme, že pak zase

zmizela jako její předchůdkyně."

„Domníváte se?" překvapeně se zeptal Ron. „Vy to nevíte?"

„Ne," odpověděl Bladoor. „Vidím, že tomu nerozumíte. Ale pochopte naši situaci. Spojení mezi kontinenty je udržováno pomocí plachetnic. Žijeme v zaostalých dobách. Plavba přes oceán trvá pět týdnů. Čekali jsme na nové zprávy, ale žádné nebyly.

Místo toho se stalo něco jiného. Najednou jsme přestali mít

hlad a začali jsme přibírat na váze. Všichni Azgolané bez výjimky. Nevěděli jsme, jak se to stalo. Ale nebylo nám pomoci. Byli jsme stále tlustší a tlustší. Naši lidé se už neudrželi na nohou. Chtěl-li se někdo někam přesunout, musel po čtyřech. Ale přišly i další následky; Protože lidé nemuseli jíst, přestali pracovat. Nemuseli opouštět svá obydlí. Ulice města a vesnic se vyprázdnily. Dopravní prostředky přestaly jezdit. Veškerá aktivita na Azgole pohasla.

Azgola je nyní mrtvou planetou. A nikdo pořádně neví, jak dlouho to takhle ještě půjde."

„Ale jak je možné, že vy jste zůstal aktivní?" zeptal se Ron. „Jak jste se ubránil?"

„To nevím," zamumlal tlustý muž, „Když začalo to nešťestí, věnoval jsem se velmi důležité práci. Seděl jsem ve dne v noci v kanceláři a nestaral se, co se děje venku. Teprve když na mé zazvonění nepřišel žádný ze sluhů, zpozorněl jsem. Vyšel jsem ven a zjistil jsem, co se stalo. Po chodbách se povalovali tlustí, neforemní Azgolané. Málem jsem nepoznal kolegy. Jednoho z nich jsem přiměl, aby mi povyprávěl, co se stalo. Řekl mi zhruba totéž, co já vám. Přirozeně, že jsem se divil, proč jsem také neztloustl, a došel jsem k závěru, že mě chránila má kancelář. Vrátil jsem se do ní a zůstal jsem tam. O jídlo jsem se nemusel starat, protože jsem neměl hlad.

Vyčkával jsem.

Ovšem brzy mi došlo, že i já tloustnu, i když o hodně pomaleji než ostatní. Říkal jsem si, že musí přijít někdo, kdo tu záhadu vyřeší. A pak jste přišli vy!"

Ron přemýšlel.

„Myslím, že bych chtěl vědět - čím se vaše kancelář liší od jiných kanceláří na ministerstvu?"

Bladoor hned znal odpověď; „Jsem velmi citlivý na hluk a na zvuky vůbec. Jakmile se ozve jakýkoliv cizí zvuk, ruší mě

to v soustředění. Mám tedy čtverý dveře a zvukotěsnou izolaci. Zadruhé miluji čerstvý vzduch a jsem alergický na prach. Mé okno je tudíž odstíněno mikrosítí pro zachycování prašných částic. Kromě toho tam mám i jiný nábytek, ale to už asi...

Ron rozčileně vstal.

„To už opravdu není zajímavé," přerušil Bladoora. „Máte pravdu, mříž a zvukotěsná izolace, čtverý dveře... Tím pádem se vám dařilo zadržovat neznámou živinu... Aspoň do určitého stupně."

„Živinu? Jakou živinu?"

Ron se zastavil těsně před ním.

„Copak nechápete? Musí se to pohybovat ve vzduchu. Ví bůh, co jste vy Azgolané všechno vdechovali, že jste ztráceli pocit hladu... a že jste tolik tloustli..."

Bladoor zíral s otevřenými ústy.

„Ale... ale..." koktal, „už asi chápu. Ovšem na Azgole žijí dva milióny obyvatel. To by muselo být tun potravin, aby nás všechny takhle vykrmily!"

Ron se usmál.

„Existují metody," odpověděl, „o kterých jste patrně ještě neslyšel. Pokud existuje nějaká taková tajná živina, její výrobce jistě našel cestu, jak ji rozptýlit do vzduchu."

Zavrtěl hlavou.

„Otázkou je však motivace. Proč to někdo udělal? Proč? Je to snad nějaká nová invaze? Nebo nedokážeme zjistit, oč jde? Rád bych věděl..."

Lofty ho přerušil. Vyšel spoza sloupu. „Nevím..., ale mám pocit, že jsem si všiml támhle v té ulici nějakého pohybu."

Ron kývl.

„Dobře, Lofty. Rychle odtud vypadneme. Mějte oči dokořán."

Pak se ještě otočil k Azgolanovi: „Myslíte, že bychom naši plavbyschopnou lod’?“

Bladoor rozpráhl ruce, aby ukázal. Že neví. „Lodí je v přístavu hodně. Ovšem těžko asi seženete posádku. Lidé dnes už nedokáží pracovat.“

Ron mávl rukou. „Myslím, že to zvládneme sami. Středně velkou plachetnici dokážeme uřídit. Musíme se dostat přes oceán. Náš kluzák bohužel není stvořen na delší lety. Měli jsme si vzít něco výkonnějšího.“

„Ale nezapomeňte na jednu věc!“ varoval je Bladoor.

„A sice?“

„Neštěstí vás může zaskočit stejně jako nás. Už také vdechujete živinu. Za pár dní budete tlustí a bezmocní jako všichni zdejší lidé.“

Ron přikývl a přivolal Loftyho. To, co cizinec říkal, mělo hlavu a patu. Ale sotva dokázal domyslet jeho slova, stalo se to.

Náhle se vzduch zachvěl, ozvalo se hluboké dunění a přišlo to tak překvapivě, že Ron nepochopil první slova: -

„... patnáctinásobná přesila. Tady Garathon, velitel vesmírné lodi GARATH třiačtyřicet. Vzdejte se. Pozemšťané, jinak jste ztraceni!“

Ron náhle pochopil. Neznámý promluvil arkonidsky. Jeho jméno bylo Garathon a loď se jmenovala GARATH XLIII. Ron věděl, kdo jsou ti neznámí cizinci!

Neznámou hru na Azgole rozehráli Skokani!

^^^

Ron naskočil do kluzáku.

„Rychle, Larry!“ Vyhrkl. „Jak nejrychleji to zvládneš!“ Nad náměstím se pořád ještě rozléhal Skokanův dunivý

hlas. Kluzák poskočil a odlepil se. Larry zapnul horizontální pohony. Kluzák prudce vzlétl nad střechy okolních domků, ale sotva ulétli dvě míle, loď sebou trhla a Larry vykřikl: „Nefungují agregáty! Už tu věc neudržím!”

Ron se donutil uvažovat klidně. Věděl, že musí informovat Franka Bella, který kroužil kolem planety na palubě VICTORY.

„Pomalu klesej!” křikl na Larryho.

Pak zapnul vysílačku a aniž by vyčkal na potvrzení příjmu, rychle hlásil: „Přivolejte na pomoc VONDAR, Franku! Pokuste se nás tady z toho vytáhnout. Řekněte to i Gerrymu Montinimu. A především jednu věc: musíme odtud rychle vypadnout, nebo s námi bude zle. Konec!”

Pak se obrátil na Larryho: „Rychle, dolů na ulici!”

Larry se pokusil přistát. Okna po pravé i levé ruce se proměnila v protáhlé skvrny. Rona to vymrštilo ze sedačky. Ozval se dutý úder doprovázený praskavými, skřípavými zvuky. Larry varovně vykřikl, pak ho to vyhodilo ze sedadla. Narazil hlavou do něčeho tvrdého a tělem mu projela bodá--vá bolest.

Pak se vnořil do temnoty.

^ A ^

VICTORY se pohybovala po oběžné dráze ve výšce dvou tisíc kilometrů nad povrchem Azgoly. Frank Bell zareagoval na Frankovo volání okamžitě. Gerry Montini na VONDARU byl ihned informován. Musel rozhodnout.

Ron Landry se už neozýval. Gerry rozhodl, že VICTORY zůstane na oběžné dráze, dokud nedorazí VONDAR.

^ ^ ^

Gerry vstal z křesla a obrátil se ke svým důstojníkům. „Tady něco smrdí, pánové," řekl drsně. „Skokani se tak dokonale stáhli, že naše zaměřovače nenacházejí ani stopu. Měli patrně velmi naspěch, protože se asi obávali, že Ron a jeho lidé nepřišli samí. Očekávají nás.

Obsaďte všechna zbraňová stanoviště zdvojenou posádkou! Vydejte rozkaz VICTORY, aby provedla totéž. A vysvětlete lidem situaci. Záleží na tom. Musíme být připraveni na ne- , příjemnosti."

Vrátil se na své místo.

Pod lodí se rozprostíralo klidné, tiché město. Nikde ani Živáčka, nikde žádný podezřelý pohyb. , /

Uplynula další čtvrt hodina, aniž by se něco stalo. Gerry Montini začínal pociťovat nervozitu. Mezitím se ozvala VICTORY a požádala o svolení k přistání. Nyní se připojila k VONDAR a obě lodě zvolna klesaly. Na jejich palubách se připravovaly speciální výsadky. Gerry nechtěl ztrácet čas. Nikdo nevěděl, co se stalo Ronu Landrymu. VICTORY však знала aspoň místo, odkud volal. Bylo to kdesi v centru. VONDAR dosedla, těsně po ní VICTORY p V tu chvíli neviditelný nepřítel poprvé zaútočil. Gerry Montini vydal rozkaz, aby lodě byly stále připraveny ke startu. A to bylo jeho štěstí!

Protože optické zaměřovače upozornily na roj přibližujících se raket teprve ve chvíli, když už dospěly k okraji kosmodromu. Už nebylo možné se jim vyhnout. Záleželo na síle uderu. Pokud vydrží ochranné štíty VICTORY a VONDARU,-

pak by bylo možné vzlétnout dřív, než dorazí druhá vlna raket.

Gerry Montini ihned pochopil situaci.

„Všichni se kryjte!" křikl do mikrofону palubního rozhlasu. „Něčeho se chytňte, sakra!"

Následovaly zvuky rychlých kroků, nějaké rozkazy, a pak nastalo ticho. Uplynulo sedm z dvanácti vteřin do příletu raket. Gerry bezděčně zadržel dech.

Pak rakety přiletěly.

Monitory se zaplnily zářivou záplavou světla, sirény zavaly a loď se otrásla. Gerry vyletěl z křesla a měl pocit, že se i vzduch chvěje- Dopadl na podlahu, ta se pak zachvěla pod dalším úderem a nastal klid.

Teprve po pár vteřinách se Gerry rozkoukal. Poklekl...

Ale další rána ho odhodila ke stěně. Krví podlitýma očima odečítal na roztřesených přístrojích, že ochranný štít lodi je zatížen na hranici maxima kapacity.

Pokud ostřelování nepřestane...

Další exploze ho vytrhla z úvah. Jednoduše ho to zvedlo nad podlahu a praštilo to s ním. Vyrázilo mu to dech. Před očima se mu roztančily barevné kruhy.

Gerry vyskočil.

Ted' už šlo o všechno!

Potácivě doklopýtal k ovládacímu panelu a sklonil se nad mikrofon: „VONDAR volá VICTORY! VONDAR volá VICTORY!"

„Tady VICTORY! Frank Bell. Jak to u vás vypadá?"

Gerry Montini si s úlevou oddechl. „Díky. Ještě dokážeme slétnout. Jste připraveni ke startu?"

„Ano, ihned."

„Tak do toho!" zvolal Gerry. „Zrychlete na nejvyšší výkon!"

„Rozumím, pane." Spojení bylo přerušeno.

^^^

Gerry si oddechl. Zmizeli z kosmodromu. Vedle jeho lodi plul kulovitý korpus VICTORY. Letěla stejnou rychlostí jako VONDAR. Bylo zřejmé, že ani jeden z křižníků nebyl překvapivou palbou protivníka vážněji poškozen. •

Když z planety vzlétl roj dalších raket, přístroje už jen suše oznamovaly: „Žádné ohrožení!“

„Dokázali Jsme to,“ hlesl Gerry. „Uložte palubnímu počítači, abychom zůstali na oběžné dráze ve vzdálenosti patnácti set kilometrů. Musíme zjistit rozsah škod a pozorovat Azgolu. Počítače ať vyhodnotí nepřátelský útok. Podruhé už nás-
odtud nevyženou.“

^ ^ ^

Bylo to poprvé v jeho životě^ že Meech Hannigan musel napnout všechny své síly. Využil naprosto všecku svou energii. Musel se pohybovat rychle jako sportovní vůz/pokud chtěl, uniknout zkáze pod sutinami věže.

Ron Landry byl v bezpečí, to věděl. Slyšel jeho vysílání a slyšel také, jak ho Larry Randall vyzývá, aby nastoupil do kluzáku.

Meech Hannigan unikl ven z bortící se budovy a prchal po ulici. Držel se při stěnách domů a nikdo ho zatím neviděl. Byl robot a jako takový nedělal nikdy nic nerozváženě. Nyní si: plně uvědomoval, že cizinci na Azgole musejí mít někde nějakou základnu. Když pomyslel na trojici mužů ve Člunu, došlo mu, že se patrně brzy dostanou do velkých nesnází.

V takovém případě bylo výhodnější, že není s nimi. Meech . předpokládal, že ho Ron odepsal. Určitě si myslel, že leží pohřben pod hromadou suti. Podobně o něm museli uvažovat i | nepřátelé.

To pro něj bylo dobré východisko pro další pátrání a boj. j Pustil se na jih, ve směru, kterým odletěl kluzák. Spěchal,

ale zároveň musel být opatrný. Vyzařování fúzního motoru kluzáku sláblo, nicméně Meech nepochyboval, že své druhy dostihne. Udržoval stálé tempo dvaceti kilometrů v hodině[^] když

v tom si najedno z křížovatek uvědomil, že zaznamenává další signály. Rychle je analyzoval a dospěl k závěru, že to jsou také fúzní motory. To situaci komplikovalo. • Během tisíciny vteřiny se rozhodl, že Rona nebude varovat. Podle všeho byl Ron obklíčen. V takovém případě by mu stejně nemohl pomoci.

Meech slyšel i hlas z reproduktoru. Přijal nouzové vysílání Rona pro VICTORY. S klidem konstatoval, že se jejich protivníky stali Skokani.

Brzy věděl, že Ron Landry padl nepřítelům do rukou. To znamenalo, že ještě žil, ale že se dostal do zajetí. Meech se zatím schoval v průjezdu a vyčkával. Svými citlivými přístroji sledoval odlet nepřátel. Jejich kluzáky mířily mimo město, směrem na jih, takže se tam někde dala předpokládat jejich základna.

Robot počkal půl hodiny, a pak se vydal na inspekci místa, kde byli jeho druzi Pozemšťané zajati. Ale v tu chvíli přistávaly křížníky VICTORY a VONDAR. Sledoval jejich zběsilý útěk po tvrdém útoku Skokanů a uvědomil si, že s jejich pomocí zatím nelze počítat.

Vydal se tedy na jih. Klidnou, jasnou robotskou logikou pochopil, že Šance Pozemšťanů nejsou na této planetě nijak zvlášť vysoké.

^ ^ ^

Rona Landryho probrala bolest. Chtěl se zvednout, ale cosi ho drželo. Poblíž se někdo zasmál. To ho rozčílilo tak, že vyleštil oči, přestože měl víčka jako z olova.

Nejdříve viděl rozmazaně. Teprve po chvíli se mu obraz vyjasnil. Ron Landry cítil dunivou, bzučivou bolest v hlavě, ovšem nejvíc ho rozčiloval neznámý posměváček.

Měl pocit, že tu tvář už někdy viděl. Ale to mohl být jen klam. Tenhle Skokan, pokud to vůbec byl Skokan, neměl žádné vousy, tvář měl nafouklou a houbovitou, a vůbec to vypadalo, že trpí tloustnutím. Seděl na židli před stolkem, na který byl přimontován ovládací panel. Ron netušil, Čemu ten panel slouží, ale ani ho to nijak zvlášť nezajímalo.

Skokan se lehce předklonil a dotkl se tlačítek. Ron ve stejný okamžik vykřikl. Jakoby mu někdo propíchl zátylek horkou jehlou. Bolest byla tak strašná, že na pár vteřin znovu ztratil vědomí. Když se podruhé probudil, Skokan pořád ještě držel ruku nad tlačítka a říkal: „Jen klid, nic se vám nestane. Musím si na vás dávat dobrý pozor. Jste násilník.“

Ron proklel svoji slabost. Nemohl ani otočit hlavou. Místnost neměla žádná okna a od ovládacího panelu vedly k jeho lůžku kabely.

Podíval se na Skokana.

„Kde jsou mí lidé?“ zeptal se.

„To vás nemusí zajímat,“ odpověděl Skokan.

Hovořil tiše a klidně. Ale přitom přísně pozoroval svého zajatce. To Ronovi neuniklo.

„Vy jste Garathon?“

„Ano. Znáte mé jméno?“

„Jistě... To vy jste nás přepadl.“

Znovu ta strašlivá bolest v zátýlku. Tentokrát však zůstal při vědomí.

„Hlavně mi nenadávejte,“ usmál se Garathon. „Mimochodem, jsem bratrancem Alboolala. Vzpomínáte si na Alboolala, že?“

Ron pátral v paměti. To jméno mu bylo povědomé. S jis-

tým Alboolalem měl kdysi co do činění, ale to už bylo dávno. Kde to jen bylo... Na Ghamě, Jistě, na vodní planetě Ghama, kde Skokani drželi v zajetí trosečníky kosmické lodi. Ron a Larry přelstili Alboolalův rod, zajali patriarchu a jeho nohsledy a odvezli je na Zemi, kde jim soud stanovil nejméně dvacet let nucených prací.

Ron nyní začínal chápat souvislosti. Garathon se mstil za bratrance Alboolala.

„Aha, Alboolal," zamumlal. „Už vím. Ten asi hodně přemýšlí, jestli je vhodné přepadávat lodě Pozemšťanů."

Když to říkal, soustředil se, aby přijal další bolestivou šokovou vlnu, se kterou musel za svou drzost počítat. Sotva minula, znovu vzhlédl.

„Ty legrácky vás přejdou. Pozemšťane! Brzy budete proklínat den, kdy jste zajal Alboolala," řekl Skokan, ale velmi rychle se uklidnil. „Tak už žádné pokusy. Nestrpím vzbouřenecké řeči." .

Ron přikývl.

„Dobrá. Ale protože jste si svou věcí tak jist, chci se zeptat, co vlastně Skokani na Azgole hledají."

„Jde o obchody. O vynikající obchody," odpověděl Skokan. „A nemyslím, že byste musel vědět víc."

„Jo, to vidím," ušklíbl se Ron. „Obchody vám tady jdou tak dobře, že už jste tlustý jako bečka." :

Garathon se zachechtal, ale rázem zvažněl. „Mimochodem, máte pravdu. Pobyt na Azgole má své stinné stránky. Člověk tu nepříjemně rychle tloustne. Ovšem ne tak rychle jako chudáci Azgolané."

Ron měl co dělat, aby zůstal klidný.

»Co je ve vzduchu?" zeptal se přísně.

Garathon zbystřil.

»Ve vzduchu? Nic! Do toho vám nic není!"

„Zbabělce!" zaskřípal zuby Ron. „Dokonce ve svém vlastním hradě máte ještě strach."

Garathon se dotkl dalšího tlačítka, v Ronové hlavě zazněl zvon a v mžiku ztratil vědomí.

^ ^ ^

Škody na palubách křižníků byly bezvýznamné.

VICTORY dostala rozkaz zůstat na oběžné dráze a VON-DAR se chystala znovu slétnout na planetu.

Skupina odborníků byla připravena k vylodění.

^ ^ ^

Meech Hannigan pochodoval.

Krajina byla plochá a přehledná do velké dálky. To znamenalo výhodu i nevýhodu. Meech disponoval skvělým optickým systémem, pomocí kterého viděl dále než lidé nebo Skokani, ale tahle rovina mu neposkytovala možnost úkrytu.

Město zůstalo daleko za ním. Když se otočil, na obzoru viděl jenom obrysy nejvyšších budov. Přemýšlel o situaci. Protože byl naprogramován na přemýšlení o všech neobvyklých jevech, uvědomil si fakt, že filtry jeho chladicí soustavy musejí být čištěny častěji než obvykle. Všiml si, že vzduchem poletuje mnohem víc prachu než by mělo, protože nefoukal žádný silný vítr. Lámal si hlavu, odkud se tolik prachu bere/

Meech neznal problém Azgolanů. Proto tuhle otázku neslezoval až do důsledku a soustředil se na jiné úkoly.

Za další hodinu přišla noc. Robotovi nebránila v cestě. Byl vybaven takovými přístroji, že se i v nejčernější noci pohyboval stejně jistě jako ve dne. Dál směřoval k jihu, aby po dvou hodinách konečně zaměřil cizí energetický zdroj.

Na Azgole nebylo těžké odhadnout, komu takový zdroj může patřit, protože Azgolané žádnou energii neprodukovali. Ronův kluzák zůstal v Timpiku, takže kdo zbýval?

Skokani.

Po další půlhodině objevit asi půlmetrový kopeček, ze kterého-nenápadně čněly dvě sondy, které připomínaly zobáčky staromódních konvi na čaj. Meech chvíli uvažoval. Říkal si, že to budou zaměřovače. Nesměl projít kolem nich.

Proto je mocným skokem přelétl.

^ A. ^-

Šéf základny na Azgole Garathon opustil pracovnu, a přešel po temné podzemní chodbě, která spojovala jeho pokoje s ostatními zařízeními základny. Nahoře na povrchu planety bylo vidět pouze nízkou, asi pětimetrovou kopuli. Všechno ostatní se nacházelo hluboko pod zemí.

Otevřel dveře do jídelny a vstoupil. Místnost byla vypočítána asi pro padesát hostů. Na celé základně bylo celkem osmačtyřicet příslušníků posádky. Lavice a stoly zely prázdnou - až na Čtyři místa.

Garathon vykročil k důvěrníkům a mlčky je pozdravil stisknutím ruky. Potom ztěžka dosedl.

„Tak to bychom měli," řekl.

Proti němu seděl Garhalor, který vypadal jako mladík, ale ve skutečnosti byl mnohem starší než Garathon a jeho slovo mělo tudíž značnou váhu.

„To ještě nebylo všechno," odpověděl a zatvářil se smutně. „Myslel sis, že Pozemšťan! nechají své lidi v zajetí?"

„Nedělal bych si s tím takové starosti. Prvním dvěma lodím jsme to patřičně předvedli."

Garhalor naznačil varovné gesto.

„Země má ale víc lodí než jenom dvě," namítal. „A Pozemšťan! jsou houževnatí. Nedají nám pokoj."

Garathon přerušil diskusi.

„Garhator má pravdu. Nám ale stačí deset nebo dvanáct dní, než nainstalujeme všechna zařízení, abychom si obstarali zisk. Do té doby by se nám mělo podařit udržet si Pozemšťany od těla."

„Galuik ztratil při akci ve městě mnoho svých lidí," namítl mladý Skokan Gharr.

„Ano, a Pozemšťané jenom jednoho!," zavrčel Garathon. „Posli mu pět mužů, to mu musí stačit. A teď dál! Jak jsou na tom sběrači?"

Otázka byla namířena na pátého Skokana. Seděl u stolu a vypadalo to, že ani nepatří ke skupině. To bylo zčásti správné. Jmenoval se Lag-Garmoth. Už to samo prokazovalo, že patří k jinému rodu. Byl to biochemik a Garathon si ho najal, protože ho potřeboval a ve svém rodě žádného biochemika neměl.

„Dobře," odpověděl oslovený. „V daný termín budu hotov.";

„Ne dřív?"

„Ne."

„Už tušíte, odkud to přichází?" ;

„Jsou to výtrusy mechu," odpověděl Lag-Garmoth, „který roste kdesi na planetě v obrovském množství. Výtrusy obsahují vysoce hodnotné živiny. Tyto látky se dostávají do těla; přes dýchací orgány. Žaludek vůbec není zapotřebí..."

„Dobře, dobře," přerušil ho Garathon. „Existuje možnost, že nějaké výtrusy pronikly do vesmíru?"

„Ne. Nevydržely by v podmínkách mezihvězdného prostoru."

„Ovšem podle všeho je to docela nový druh mechu. Jak se mohl na Azgolu dostat?"

„Jak? Vzpomeňte si na ty dvě cizí vesmírné lodě, co tu přistály.“,

„To je přece nesmysl!“ odporoval Garathon. „V této části Galaxie není žádná neznámá vesmírná civilizace!“

„Tak to potom nevím,“ odpověděl Lag-Garmoth. „Ale mám také jednu otázku. Dostatečně jasně jsem vysvětlil, že jsem na stavbu sběracích přístrojů, které automaticky zachycují, městnají a balí výtrusy, vyčerpal všechny energetické prostředky. Ale pak se stalo, že vypadla řada agregátů. Já jsem požadoval, aby byl omezen osobní energetický přísun každého z nás. Rád bych věděl, kdo mi přiděluje starosti.“

„Nikdo z nás to nebyl,“ rozhodl Garathon, „ale podívám se na to. Slibuji.“

Pak vstal, protože musel odejít. Začínal být velmi nervózní. Mohl za to vzduch, vlhkost a tajuplná živina.

^^^

Probudil se v moři bolesti. Chtěl křičet, ale plíce nedostávaly dostatek vzduchu a hlasivky nefungovaly. Pomyslel na Garathona a rozzlobil se. Konečně se mu podařilo otevřít oči a rozhlédnout se.

Místnost byla Čtvercová, malá a holá. Jediné zařízení v ní představovala staromódní žárovka u stropu. Stěny byly utvořeny ze stříkaného plastiku. V jedné stěně se rýsovaly obrysy dveří, ale nikde nic, čím by se daly otevřít.

Ron se pokusil vstát. Ale jakmile se postavil, musel se opřít o stěnu, protože ho zaplavila nová vlna bolesti. Věděl, že nemá význam se trápit, takže se raději posadil a sbíral síly.

UVědomil si, že nemá hlad. Netušil jak dlouho byl v bezvědomí, ale to s tím hladem bylo zvláštní.

Hádanka z Azgoly. Ve vzduchu plulo něco, co sytilo a způ-

sobovalo tloušťku. Tajuplná látka, díky které si Skokani sli-
bovali vysoké zisky.

Určitě by to mohl být dobrý obchod, protože v Galaxii žilo
hodně hladovějících národů. Jejich planety jim neumožňovaly
dostatečně se postarat o výrobu potravin, třeba jen proto, že
tam nebyla dobrá půda. Zázračný skokanský prostředek proti
hladu by se prodával sám.

Ron pochopil, že tím jeho úkol vlastně skončil. Měl pátrat
po kazatelích Baalolu, ale žádní tam nebyli. Dobrodružství
Chucka Wallera nemělo svou příčinu v buněčném aktivátoru,
ale v něčem docela jiném.

Také si říkal, že přistání dvou neznámých lodí muselo být
příčinou změn na Azgole. Odkud přiletěly? Proč nikdo neviděl
žádnou posádku? Co tu dělaly? Podle popisu očitých svědků
šlo o lodě, jaké v Galaxii ještě nikdo neviděl.

Neznámá civilizace?

Ještě chvíli se věnoval této myšlence, pak se ale vrátil k
bližší problematice. Uvědomil si totiž, že Garathon dobře znal
jeho identitu - což mohlo znamenat pouze jediné: že když byl
v bezvědomí, Garathon ho podrobil psychovýslechu!

To Rona naplnilo ještě větší nenávisť vůči vězniteli. Gara-
thon se tudíž musel dozvědět řadu tajných informací o roz-
vědce Pozemšťanů a o Oddělení III! Garathon představoval
reálné nebezpečí Země!

Ron pochopil, že musí něco podniknout. Nemohl zůstat le-
žet a čekat, až protivník převezme iniciativu. Musel jednat.

Bylo to těžké uskutečnit...

Psychovýslech vždycky znamenal pro vyslýchaného velké
vypětí. Mnozí z vyslýchaných z toho zešíleli...

Zešíleli?

To bylo ono! Ron si rychle uvědomil, že bude hrát divadlo.

Vstal a začal bušit do dveří. Ječel přitom a snažil se ječet

ve vysokých, nepřírozených tóninách. Zuřil, kopal do dveří, vrhal se proti nim, plival, protáčet oči a byl vůbec div, že mu z úst nezačala vytékat pěna.

Když se znovu chystal skočit proti dveřím, náhle se otevřely. Ron se zarazil jen na zlomek vteřiny. Pak pokračoval. Padl na záda, kopal a mlátil kolem sebe a vydával neartikulované pazvuky.

Nyní už věděl, že vyhrál.

Ve dveřích totiž nestál Skokan, ale skokanský robot.

^ ^ ^

Meech měl pocit, že je všechno v pořádku. Nikdo si nevšiml, že prošel strážními infrazářenými základny. Vždycky chvíli počkal, než pokračoval dál.

Nyní před sebou spatřil kopuli a hned přemýšlel, jak se do ní dostat. Tušil, že to nebude lehké, pokud vůbec možné, ale přesto se k ní blížil. j Obcházel ji.

Nejdřív objevil malý vstup, ale protože Skokani používali kluzáky a nikde v okolí žádný nestál, musel být v kopuli ještě i velký vstup. Meech ji dál obcházel a pečlivě studoval její plastický povrch.

A naseť téměř neznatelné obrysy velkého vstupu.

Ovšem jak jej otevřít?

Natáhl ruku a dotkl se vstupu. Sotva to udělal, pocítil rychlý sled impulzů. Byly to cizí znaky. Jeho program však obsa-
hoval mnoho řečí. Proto slyšel:

IF(T) 990,991,200

990 CALLSUP

Poslední slovo znamenalo poplach- Během několika vteřin se celá základna dozví, že se ke kopuli přiblížil cizinec. Mu-

sel reagovat bleskově, a to také udělal. Jeho program propočítal varianty a Meech ihned poslal odpovídající signál:

EXEM. . - -.

Toto slovo robota u brány zastavilo. Toto slovo totiž znamenalo, že někde je chyba. Meech byl mnohem inteligentnější a dokonalejší robot než ten u brány. Přemýšlel dál co udělat a došlo mu, že u brány bude jenom jedno určité místo, kterého se musí dotknout, pokud chce otevřít. Musel je najít.

Pustil se do toho systematicky. Věděl, že možná ještě tisíckrát upozorní robota u brány, že venku je cizinec, ale že ho vždy stačí zabrzdit.

Začal tedy.

Trvalo to sice jen pár vteřin, ale pro robota, který reagoval rychlostí nanosekund, to byla velmi dlouhá doba.

Pak se konečně dotkl místa, které otevíralo bránu. Impulzy zněly: IF (T) 990,991,200 OPEN.

Meech o krok ustoupil. Část kopule se uvolnila a zvedla se do výšky. Za ní se objevil zářivě osvětlený prostor.

Meech vešel. Nemusel se ničeho obávat. Vstupní robot mu neublíží. Mohl se klidně soustředit. Rozhlížel se. Viděl řadu kluzáků s otevřenými vstupy. Byly připravené. Zafixoval si, který stojí nejbliž bráně, protože předpokládal, že bude jeden *mích* potřebovat, pokud se mu podaří vysvobodit zajatce.

Zjistil ještě, kde se brána otevírá zevnitř, pak se otočil a zamířil k antigravovým šachtám.

^^^

Robot stál ve dveřích cely a pečlivě studoval chování Rona Landryho. Bezesporu to byl obyčejný strážní robot. Neměl

žádné lékařské znalosti, nedokázal si vysvětlit, že by někdo, kdo se chová jako nemocný, mohl být zdrav.

Stalo se, nač Ron-čekal. Robot k němu přistoupil a zvedl ho ze země. Ron přestal zuřit a vypadal překvapeně. Hlava mu klesla a protáčet oči.

Robot ho nesl po chodbě. Ron přitom pozoroval chodbu a viděl další dveře, za kterými byli patrně uvězněni jeho druzi Bladoor, Loftý a Larry.

Za rohem chodby byla místnost s řadou nejrůznějších přístrojů. Robot složil své břemeno na nosítka a Ron okamžitě nadskočil, i když věděl, že robot bude rychlejší. Taky ano. Popadl Rona za ramena a uložil ho zpátky. „Klid! Zůstat ležet!“ zavrčel arkonidsky.

Ron poslechl. Sledoval robota, jak stojí němě vedle lehátka a zírá k opačnému konci chodby. Vyslal signál, který Ron nemohl vidět ani slyšet. Ale jiný robot jej přijal. Ron slyšel těžké kroky a o pár vteřin později vstoupil druhý robot. Šlo očividně o vybavenější typ, než ten první. Chvíli zajatce sledoval, pak ho otočil na záda a opatrně zpět a Ron znovu začal zuřit.

Uklidnil se teprve když druhý robot opustil místnost. V duchu si oddechl. Nyní už to vypadalo, že nepřijde žádný robot, ale rovnou nějaký Skokan.

Živá bytost. A o to mu Šlo.

^ ^ ^

Nejdřív vstoupil zase robot. Ale za ním přišel Garathon. Ron se při pohledu na něj rozzuřil, vyskočil z lůžka, rozběhl se proti stěně a bušil do ní hlavou. Garathon počkal a pak tiše řekl: „Hrajete mi tu divadlo.“

Předstíráte Šílenství. Ve skutečnosti Čekáte na okamžiky ve kterém zapomeneme na opatrnost. Ze?" .

Ron nereagoval. Bylo jasné, že ho Garathon zkouší. Záleželo pouze na tom, kdo déle vydrží.

„Nevyjde vám to," pokračoval Skokan. „Za pár vteřin budeme vedet, na čem jsme."

Ron slyšel šouravé kroky. Così chladného, kovového, se dotklo jeho paže, něco dalšího pak hlavy.

„Do toho!" přikázal Garathon.

V Ronově mozku se odpálila exploze. Žhavá bolest se zmocnila jeho těla. Prohnul se do oblouku. Zřítíl se z lehátka a koulel se p,o podlaze. Když bolest odezněla, cítil se tak slabě, že nedokázal vstát.

Ale pokračoval ve hře. Vydával nesouvislé zvuky. S námahou zvedl ruku a trhal si vlasy. Byl natolik zmámený, že ani necítil, jak ho zvedají a pokládají zpět na lůžko.

Pak se znovu ozval Garathonův hlas.

„Vy víte," řekl, „že to vydržíte jenom jednou. Podruhé už by vás to zabilo. Takže vstaňte a přiznejte, že to bylo divadlo. Pokud ne..., robot už má ruku na páce."

Ronovým zmučeným mozkiem projel řetěz myšlenek. Mohl nyní otevřít oči a přiznat, že šílenství předstíral. Garathon by ho pak přesto zabil. Mohl dál předstírat pomatení. Garathon ho pak nemusí zabít. Takže?

Převaloval se po zemi a sténal. Pokračoval v divadle.., Bolest v mozku narůstala, ale nevzdával se.

^ /C ^

Garathonovy tlusté nohy se pohnuly. Pak Skokan zvolal:

„Přestat! Nelhal nám!"

Ron už nepočítal s úspěchem, proto málem vykřikl rados-

tí, ale ovládl se, zůstal ležet a mumlal hlouposti. Podíval se na Garathona. Stál k němu otočen zády u nějakých přístrojů a nebyl od něj ani půl metru daleko. Skrčil nohy...

Pak vyskočil.

Narazil do Garathonových zad. Koutky očí sledoval, jak se roboti obracejí. Ve stejný okamžik popadl pažbu Skokanovy zbraně a tasil ji. Namířil na těžkého robota a zmáčkl to.

Robot se už na něj vrhal, když ho zasáhla salva a rozpúlila jeho kovový korpus. Vlna nesnesitelného horka zaplavila místnost.

Druhý robot se ani nehnul. Ron ho zničil další salvou a:teprve pak se staral o Garathona.

„Ne! Ne! Milost!“ volal Garathon s rukama nad hlavou, „Ušetřete mne!“

„Jděte támhleto chodbou!“ přikázal mu potem zalitý Ron.

Garathon váhavě svěsil paže a poslechl. Ron ho následoval v odstupu pěti metrů.

„Otevřete dveře, za kterými vězníte mé přátele!“

Garathon se otočil.

„To... to nemůžete...“, vykotal.

Ron mu vykročil v ústrety a pozvedl hlaveň zbraně. V tu chvíli se Garathon opět otočil a otevřel první dveře. Zastavil se před nimi. To však neměl dělat.

Lofty Patterson totiž na podobnou příležitost už delší dobu Číhal. Nashromážděná energie zlosti ho vystřelila z cely a jako katapultovaný vrazil do Garathona. Hned do něj bušil pěstmi a Garathon se hroutil k podlaze, protože byl příliš zaskočen, aby se ubránil.

„Přestaňte, Lofty!“ zvolal Ron hlasem, ze kterého zněl odpor. „Ušpiníte si ruce.“

Lofty nechal ležícího Skokana být. Obrátil se a vytřeštil na Rona oči.

„Pane! Jak jste se.,,?“

Ron mávl rukou.

„Nemáme Čas, Lofty," přerušil ho a podíval se na Garathona. „Rychle, musíme vysvobodit ostatní!"

Vmžiku byl venku z cely i Larry. Pak otevřeli další dveře...

Bladoor tam ležel na zádech. Jeho tělo za uplynulé hodiny ještě více odulo. Oči bez života vystrašeně hleděly do stropu. Ron se nemusel ptát doktora, aby zjistil, že Bladoor už nežije. Zřícení letounu, zajetí Skokany, výslech - to všechno bylo nad jeho síly. Zemřel, protože se o něj nikdo nepostaral.

Když se Ron otočil, měl přísné oči.

„Za to můžete vy," tiše oznámil Garathonovi. „To vy jste ho zabil!"

-Garathon o krok ustoupil. Otevřel ústa, aby něco řekl. Ale pak nevydal ani hlásku. Děs a hrůza ho ochromovaly. Nějaký cizí hlas náhle řekl:

„Kdo tady koho zabil?"

Ron se prudce otočil. Na chodbě stálo pět Skokanů.

^ ^ ^

, Meech Hannigan brzy zjistil, že je na základně podstatně menší posádka, než se zprvu domníval. To mu ulehčovalo práci. Bez obtíží sjel antigravem až dolů a vystoupil na liduprázdnou chodbu.

Ocitl se v bludišti chodeb, místností, dveří a křižovatek. Pokaždé, když zaznamenal přítomnost Skokana, zmizel v boční chodbě. Jeho počítačový instinkt ho neklamal. Ani jednou nevběhl nepříteli do náruče.

Nechtěl, aby se o něm vědělo, a už vůbec nechtěl vyvolávat poprask.

A tak se octl ve větší místnosti, plné přístrojů, určených k psychovýslechům. Na opačném konci místnosti pokračovala chodba, Meech už nezaváhal. Zády k němu tam stálo pět Sko-kanů.

Postavil se do bojové pozice.

Byl u cíle.

^ ^ ->

„Zab je, Lag-Garmoth!“ hystericky ječel Garathon. „Jsou to zajatci! Utekli nám!“

Ron se mezitím obrátil na nového protivníka. Snažil se na-venek vypadat naprosto klidně. Klidný byl i jeho hlas, když vysvětloval: „Ať jste kdo jste, pane, neposlouchejte ho. Vím, že nás držíte pevně v hrsti. Ale ne zas tak pevně, abych tomu zbabělci nemohl dát, co si zaslouží, než mě zastřelíte.“

Lag-Gannoth se usmál, aniž by hnul zbraní.

„Bez starosti, Pozemšťane,“ odpověděl. „Budu se řídit svými vlastními plány.“ Pak zvažněl a zeptal se: „Kdo byl zabit?“

„Jeden Azgolan,“ ihned odpověděl Ron. „Nestarali se o něj. Zavřeli ho a nechali ho zemřít.“

Lag-Garmoth se otočil na Garathona a přimhouřil oči. „Azgolan?“ ,

„Ano, Azgolan,“ odpověděl Garathon. „Byl s nimi, proto jsme ho museli sebrat.“

Lag-Garmoth zachovával klid. „Měli jsme předsevzetí, že Azgolanům neublížíme. To víš stejně dobře jako já. Nemohli bychom tu pracovat, kdyby se stali našimi nepřáteli. A ty jednoho z nich zajmeš a způsobíš mu smrt?“

Poslední slova zněla výhružně.

„Kdo velí základně?“ supěl Garathon. „Ty nebo já?“

„Ty," přiznal Lag-Garmoth. „Ale já nejsem tvůj podřízený. Nepatřím do tvého rodu. Uzavřel jsi se mnou smlouvu a Jak vidím, nedržíš se jí." ^

Garathon se odrazil od zdi a rozkročil se.

„Ty teď strčíš Pozemšťany zpátky do jejich cel," přikazoval Lag-Garmothovi. „Pak si můžeme promluvit o smlouvě. Je to jasné?"

Bylo vidět, že Lag-Garmoth má na jazyku ostrá slova. Napřimil se a chtěl Garathonovi odpovědět. Ale už se k tomu nedostal. Protože se za ním z chodby ozvalo: „Ať už je tomu jak chce, nejdřív ze všeho odhodte zbraně, pánové. Pak si popovídáme."

^^^

„Meech!" zvolal Ron.

Na vteřinku zavládlo ticho jako v hrobě. Pak Ron triumfálně vzkřikl.

Lag-Garmoth se prudce otočil, ale Meech byl rychlejší. Pozvedl ruku a odpálil paralyzující paprsek.

Lag-Garmoth zaúpěl, ztratil vědomí a zhroutil se. Podobně byli vyřazení z boje i Čtyři jeho druzi. Ostatní poslechli a pustili zbraně na zem.

Meech neopouštěl stanoviště. Ale hlas mu zněl naléhavě, když řekl: „Máme naspěch, pane. Musíme odtud rychle vypadnout!" ;

Nikdo nedokázal pochopit, co se pak stalo. Garathon totiž ztratil nervy, tasil skrytou zbraň a namířil na Rona, který však na nic nečekal a sevřel Skokanovo zápěstí se snahou vykrotit mu zbraň z ruky. Garathon však měl z pochopitelných důvodů víc síly, takže se ubránil a znovu na Rona zamířil, ale už nestačil vystřelit, protože v tu chvíli se na něj ze strany vrhl

Lofty Patterson, chytil ho oběma rukama za pravici a strhl ji vzhůru.

V tu chvíli Garathon zmáčkl spoušť, jenomže nevystřelil na žádného z protivníků. Mířil totiž sám sobě zespoda do obličej.

Lofty vyjevené zíral na hroutící se tělo patriarchy a hlesl:
„To jsem nechtěl...”

Ron mu položil ruku na rameno.

„Může si za to sám, Lofty...”

Ale Meech už naléhal, že musejí zmizet, velice rychle, protože čím dřív vypadnou, tím lip. Během několika minut vyvedl zajatce nahoru ke kluzákům. Nasedli do jednoho. Meech sám převzal řízení. Vyslal signál k otevíracímu mechanismu, kopule se otevřela, stroj zvolna vyklouzl ven a ponořil se do noci.

^^^

VONDAR už byla znovu připravena ke startu, když se na jejích monitorech objevil přibližující se kluzák. Meech Hannigan se včas ohlásil a Gerry Montini na něj počkal.

Čtyři uprchlíci byli přijati na palubu. Gerry chtěl předat vedení lodi Ronu Landrymu, ale ten odmítl.

„Jsem příliš unavený,” usmál se. „Ted’ bych se zajímal jen o měkkou postel. Navíc ani nevím, co jste tu na Azgole právě prováděl.”

„To je prosté,” odpověděl Gerry Montini. „Věděli jsme, že na Azgole bude nějaké tajemství. Věděli jsme to ze zprávy Chucka Wallerse. Nemohli jsme přistát na centrálním kontinentu, aby nás Skokani zase nezačali ostřelovat. Takže jsme, přistáli na tomhle kontinentu a vyslali jsme ven pár specialistů.”

, Ron na něj se zájmem pohlédl.

„A... ?”

Gerry si vjel rukou do vlasů.

„Našli jsme něco velmi zvláštního. Téměř celý kontinent je pokryt jediným druhem mechu. Tento mech neustále produkuje výtrusy, a ty jsou neuvěřitelně syté. V podstatě čisté živiny. Jeden gram těchto výtrusů obsahuje víc živin, než celé) menu o devíti chodech. Nejhorší na tom je, že se výtrusy dají vdechnout, pak se rozšíří po těle a člověk tloustne. Naše pětice odborníků tam venku během pouhých pěti hodin přibrala pěkných pár kilogramů.” ;

Ron přikývl.

„Byl mezi nimi i biolog?”

„Jistě.”

„A co říkal? Proč Azgolané ztloustli až během posledních týdnů?”

„Přesná otázka, pane! Biolog totiž tvrdí, že tento mech vůbec nepatří do biologického vývoje planety!”

„Pokračujte!” ;

„Musel sem být zavlečen z jiné planety.”

^ ^ ^

O čtyřicet hodin později byla informována Země. Pokud by Azgolané nebyli evakuováni ze své planety, zemřeli by,

Azgola měla jenom dva milióny obyvatel. Pro flotilu Pozemšťanů nebyla jejich evakuace problémem. Začalo se s ní; hned. ;

Skokani se do ničeho nepletli. Byli rádi, zeje mocná flotila Pozemšťanů nechává na pokoji.

Lodě Pozemšťanů a Arkonu mezitím kroužily v okolí sou-

stavy, aby pátraly po neznámých cizincích, kteří zanesli na Azgolu utrpení a zkázu.

Neznámé inteligentní bytosti kdesi z hlubin vesmíru - to bylo skutečnou senzací všude tam, kde se hovořilo o událostech na Azgole...